

UČITELJSKI T O V A R Š.

~~~~~
List za šolo in dom.

Izhaja 1. in 15. dan vsakega mesca, in velja za celo leto v tiskarnici in po pošti 2 gl. 50 kr., za pol leta 1 gl. 30 kr. nov. dn.

Tečaj II.

V Ljubljani 15. aprila 1862.

List 8.

Štiri podobe.

Otroku se kmali odprejo široke vrata v navadno življenje, in tu zagleda štiri poglobitne podobe, namreč:

umetnost, natoro, družno in politično življenje.

Umetnost se otroku naj pred pokaže pri pohišju v domači izbi, pri igračah i. t. d., — potem pa tudi pri drugih rečeh zunaj domače hiše. — Skerbeti se mora, da ta podoba pri otroku obvaruje se čista in lična. Otrok pa naj se tudi vadi, da vse ceni, kar je lepo in umetno.

Natoro se otroku sama prikupuje; veselé ga, postavim: cvetice, kamenčki, vodice, živalice i. t. d. Zraven tega pravega občutka pa se dostikrat pri otrocih tudi zgodaj zbudi napčna želja, da radi natori nasprotvajo, t. j. da jo razdevažo in ž njo neusmiljeno ravnajo, kar pa se mora pri njih stanovitno zatirati. Otrok mora spoznati, da sicer vse reči v natori sme rabiti in se jih veseliti, — pa da jih nikakor ne sme nepotrebno pokvarjati in uničevati.

Omika družnega življenja izvira samo iz prave priljudnosti in ljubezni do bližnjega. Vendar preprosta tovaršija je družnega življenja morija.

Prava politična omika otrokom vcepi se po kerščanski izreji, ktera človeku kaže, kaj je resnično, kaj je njegova dolžnost, — in da pravica izteka se le iz tega, kako kdo spozná in spolnuje svoje dolžnosti. Otroku naj se pa tudi skerb-

no v serce vsaja, ljubezen do vsega, kar je domačega, da se tako njegova mlada kri napije čiste vdanosti in spoštovanja do domovine, domačih navad in spominkov.

Blagor otroku, če se mu te podobe primerno izobrazujejo in razlijaajo ena v drugo, kakor žive mavrične barve na milem domačem obnebju! Izrejniki mora za to skerbeti.

Kerščanska odreja.

Kako na dalje mladino v strahu božjem izrejati.

Da bodo otroci v pravem strahu božjem izrejeni, je treba v njih srcih neminljiv serd do greha obuditi, in jih skerbne storiti, tega nar hujšega zlega, tega nar strašnejšega sovražnika v vseh priložnostih vse žive dni ogibati in varovati se. Da se to doseže, naj rejniki in učeniiki, kolikor jim je mogoče, velikost, ostudnost in grozovitnost smertnega greha otrokom živo popisujejo, in jim pokažejo neizrekljivo nesrečo, v katero človek po grehu zajde. Zakaj največ grehov na svetu gotovo od tod pride, ker se ne spozná zadosti nesreča, v katero greh človeka pripravi, ker se ostudnost njegova zadosti ne sprevidi. Otrokom se včasih prav z mehko in lahko besedo pravi: Tega nikar ne stori, ne govori i. t. d. to je greh — ravno kakor bi greh celó kaj majhnega bilo — in še to le boljši starši, rejniki in učeniiki storé; zanikerni pa, kterih je veliko več, se nad kako majhno, po neprevidnosti ali pa še le po nesreči storjeno časno škodo, ali pa zavolj kaké druge napake ali nerodnosti otrok veliko bolj hudujejo in jo veliko večí popisujejo, kakor pa neizrekljivo nesrečo in ostudnost greha. Od tod pride, da otroci, ko odrastejo in večí prihajajo in se postarajo, tako malo strahu božjega imajo, do greha tako malo stúda občutijo in se ga tako malo varujejo. Kako je toraj ravnati, da se v otročjih srcih pravi stud in sovraštvo do greha obudi?

a) Naj se otrokom dopové, da je greh storiti ravno to, kakor zoper najvikšega in najboljšega Gospoda in Očeta upreti se, Boga neskončno častitljivega zaničevati, njega zasmehovati in njemu samemu kljubovati in nasprotovati.

b) Da greh storiti, se toliko pravi, kakor bi človek djál Bogu: Moj Bog! jez vem in spoznam, da si naj bolj